

WESEPE LAAT JE NIET LOS! (1)

Zoals bij onze afscheidsdienst beloofd, zou ik graag voorlopig in elk kerkblad een stukje willen schrijven over mijn/onze ervaringen met elkaar.

In het kerkblad van mei eindigde ik mijn bedankje voor die grote verrassing met de gedachte dat het noch een "verdienste" van Wesepe, noch een "verdienste" van mijn kant was, dat je blijkbaar na 7 jaar kerkenwerk elkaar toch niet loslaat. Ik kon bij jullie "aarden". Aarden veronderstelt bijvoorbeeld een zaaibed, zaad en het mysterie van ontkiemen, groei en zo mogelijk bloei.

Om onze symbiose d.w.z. samen-leven achteraf iets beter te begrijpen is het misschien goed om eerst mijn kweekbed en mogelijk de eerst aangereikte zaadjes te bekijken.

Mijn jeugdig kweekbed lag in Overdinkel, achter Enschede en tegen de Duitse grens aan, opgroeiend in een gezin van 6 kinderen van een domineesgezin. Twente was toen nog een textiel-industriegebied waar van de kant van het "kapitaal" de oproep gold: "houden jullie als kerk de mensen dom... dan houden wij ze wel arm!" Dát ging er bij mijn vader niet in en – idealist als hij was – heeft hij zo'n 2 maanden als textielarbeider de werkvloer gedeeld met de arbeiders; hij wilde "zijn mensen" beter leren kennen en begrijpen. Als dat al een zaadje was dan was het wellicht in eerste instantie een zaadje van onkruid; want als puber op de HBS wist ik één ding zeker: ik word nooit een dominee en dat lag niet aan mijn vader!

Maar wat dan wel?

Nou – mijn eigen keuze werd nog even uitgesteld vanwege mijn dienstplicht inclusief La Courtine. De hoogste onderscheiding die ik ooit kreeg was: "van Doorn, je bent het doodtrappen nog niet waard!" Toch een zaadje.....? Jawel, want in de context van het leger (althans in mijn periode van 1963 – 1965) waarin veelvuldig en regelmatig hartgrondig werd gevloekt, getierd en gecommandeerd, ontdekte ik steeds meer de kracht van woorden die van binnenuit komen. Dat gebrul wil jou van je persoonlijkheid beroven en afbreken om inderdaad jou "uniform" te maken met de rest. Maar juist daarin en daardoor groeide het inzicht dat woorden van binnenuit juist mensen kunnen ópbouwen, zichzelf laten zijn en zo nodig nabij te blijven. ("Zaadje").

Vroeger heb ik vaak een boek met foto's over de zendingsarts Albert Schweitzer bekeken en zijn boeiend en ontroerend verhaal achter zijn keuze om van professor in de theologie te veranderen in een zendingsarts in een vergeten hoek van Afrika.

Tijdens de militaire dienst groeide het besef van de waarde van het idealisme. Dat combinerende zou ik graag bijvoorbeeld als landbouwkundige naar de derde wereld gaan. Inmiddels waren mijn ouders naar Zeerijp in Groningen verhuisd en kon ik voor de studie onderdak vinden bij de Hogere Landbouwschool aldaar. Een intense verwondering over de ontwikkeling van allerlei aspecten van het dierlijke- en plantaardige leven en het geologische verhaal achter grondprofielen en de verwondering over hoe groot en tegelijkertijd hoe klein de mens kan zijn. Immers, tijdens mijn stageperiodes op diverse Groningse bedrijven met toen nog een aantal landarbeiders trof ik ook nog stille getuigen van menselijke afhankelijkheid en vernedering dankzij de "herenboerenmentaliteit". ("Zaadjes").

Hoewel ik de studie afgerond heb ben ik nooit (of toch heel even, maar dan voor de kerk) in Afrika geweest en gewerkt. Juist vanwege het idealisme werd mij dit ook door het ministerie van Buitenlandse Zaken afgeraden.

In plaats daarvan kreeg ik een baan bij de Groninger CBTB als agrarisch-sociaal voorlichter over de thema's: de plaats van de landbouw in de Nederlandse samenleving, ruimtelijke ordening en ruilverkaveling. En via een cursus op het huis – te Velde – in Warnsveld passeerde ik voor het eerst van mijn leven min of meer bewust Wesepe, al was het alleen maar om niet een prent van Justitie te krijgen i.v.m. een snelheidsovertreding. Maar daarover meer in deel 2 van WESEPE LAAT JE NIET LOS!

Dick van Doorn